ידידו של הילד

סיפורי ילדים על כלבים
בשתי לשונות

עריכה: עְדית שר

עיצוב והדפסה דפוס דיגיטל 08-6231206

דברי ברכה

בהנאה רבה אני מעיינת בספר ידידו של הילד: סיפורי ילדים על כלבים בשתי לשונות המבטא את הגיגי הלב וההתרגשות של ילדים במערכות הקשרים שלהם עם כלבים. יחד משולבים רחשי הלב של תקווה וחשש, אמון, קסם והתרגשות, אובדן, חיפוש ומציאה. אלה רחשי לב המשותפים לילדים באשר הם, דוברי עברית ודוברי ערבית. הספר הוא תוצר של כתיבת ילדים והנחיית סטודנטים להוראה ממכללת קיי והוא מבטא את האמונה שלנו בחיים בשיתוף במרחבי הנגב של הקהילות השונות המאכלסות אותו, יהודים ובדואים כאחד. מלוא הערכתי לחוברים לשיתוף זה: מורים והנהלת בית הספר הדו לשוני בבאר-שבע, וראשי המרכזים במכללת קיי: אכסניית הלשון, מרכז קורן ודקנאט הסטודנטים.

ארוכה הדרך לכתיבה רהוטה, משלב העלאת הרעיון וסיעור המוחות לעלילת הסיפור, כתיבת הטיוטות ושִכתובן ועד לסיפור, היצירה המוגמרת. יישר כוח לשותפים ורק "במאמץ מלוכד" נתווה את הדרך.

בהערכה רבה,

פרופ' לאה קוצמינסקי,

נשיאה

המכללה האקדמית לחינוך ע"ש קיי

כשרוצים להכיר אדם שואלים אותו "מה הסיפור שלך". כשאדם כותב סיפור, נגלות לא רק המילים אלא גם העולם התרבותי שבו הוא גדל וצמח. כשקבוצת ילדים יהודים וערבים כותבת סיפורים, נוצרת הזדמנות למפגש של עולמות אישיים ושל תרבויות שונות.
עבורנו, מרכז קורן-קיי-ג'יטלי, הפועל ב"מכללת קיי", החבירה ל"אכסניית הלשון" במכללה ולבית הספר הדו-לשוני היא אפשרות מבורכת נוספת המצטרפת לפעולות רבות שאנו עושים כדי לקרב אנשים ותרבויות.

רקי בורלבסקי-גדד, דיקנית הסטודנטים,
רקפת שחר, מרכז קורן

كتابة القصة
ضمن فعاليات " رواق اللغة " ومركز قورن جيتلي " في الكليّة الأكاديميّة "كي "
نُظِم برنامج لكتابة القصّة في المدرسة لثنائية اللغة في مدينة بئر السبع.
وقد شارك طلبة الكليّة في تحسين وتطوير القدرات الإبداعيّة في مجال الكتابة والتعبير.
في اللغتين العربيّة والعبريّة.
يحتوي هذا الكُتيّب على إبداعات تلامذة مدرسة ثنائيّة اللغة في مدينة بئر السبع.

مع خالص تمنياتي بالنجاح , الدكتور فخري بصول
مركز طاقم اللغة العربيّة

כתיבה היא תהליך, ארוך וממושך, תהליך שבו עליות ומורדות, תהליך של למידה,
תהליך של הכרת העצמי, תהליך של בניית העצמי, תהליך של גילויים, תהליך של יצירה.
אני גאה בכם על התהליך שעברתם, על ההתמדה, על היצירתיות, על ההתמודדות עם האתגרים;
אני גאה בכם על הסיפורים שכתבתם.
כל סיפור הוא ייחודי ומיוחד ממש כמוכם.
ברצוני להודות למכללת קיי על היוזמה, לסטודנטיות הנפלאות שליוו את הכתיבה, לד"ר עדית שר ולכל הצוות על ההובלה של התהליך מהרעיון ועד התוצרים.

קריאה מהנה,
אורית פריברג,
מנהלת בית הספר הדו לשוני "דגניה" בבאר-שבע

בפתח הספר

מאז ומתמיד בכל התרבויות ילדים אהבו להקשיב לסיפורים ולספר סיפורים. הסיפור הוא צורך של כל אחת ואחד צעיר כבוגר בכל חברה. באמצעות הסיפור ניתן לתאר מאורעות, לחוות חוויות, למסור מסרים, להביע רעיונות ומאוויים, להתרגש ולהתפעם. ימי הסיפור - כימי ההיסטוריה ואלה נעשים באמצעותן של שפות שונות ורבות.

גם הילדים שלנו אוהבים להקשיב רוב קשב לסיפורים ואוהבים עד מאוד לספר סיפורים. בספר זה הילדים משתפים אותנו - הקוראים - בעולמם באמצעות השפה המילולית - המַלְבּוּשׁ לתכנים - במכלול הרעיונות, החוויות והתחושות שכל אחת ואחד מהם חפץ להביע. פנים רבות למַלְבּוּשׁ זה - השפה; וזו הולכת ומשתבחת ככל שלומדים לגלות את רזיה ואת צפונותיה. תהליכי הגילוי וההשבחה הם תהליכים מתמשכים ומרתקים. ככל שמעמיקים ומתעמקים בהם נפתחים עולמות חדשים; לומדים לחוות בעוצמות שונות, להתרגש בדרך שונה, להבין מסרים גלויים וסמויים מן העין ולומדים אף לתפור 'מַלְבּוּשׁ חדש' לתוכן, לבור מן הרב את ה'מה'? ואת ה'איך'?
השילוב המרתק שבמציאת המינון המתאים בין התוכן (ה'מה') לבין המַלְבּוּשׁ (ה'איך') הוא הבונה את הארכיטקטורה המיוחדת לכל סיפור.

למסע מרתק זה יצאנו עם קבוצת ילדים בגילים 9 ו-10. חלקם שפת אִמם עברית - חלקם - ערבית. ילדים שהאזינו לסיפורים, זה לזה ושכתבו וטרחו וכתבו גרסה אחר גרסה - השמיטו והוסיפו, פסלו מילה ואהבו מילה, האריכו משפט וקיצרו אחר... עד אשר מצאו את זו האחרונה לשביעות רצונם; וכך מאחורי כל אחד מן הסיפורים עומד מְסַפֵּר צעיר- ילד שהוא עולם ומלואו של חוויות, רגשות, מאוויים ושאיפות. כל ילד בחר גרסה אחת, מני רבות, מטיוטות הסיפור ואת הגרסה הסופית - הסיפור המוגמר שלו; אלה כאלה מוצגות בפנינו בספר.

שותפות נאמנות למסע היצירה והלמידה הן קבוצת סטודנטיות העושות את צעדיהן במלאכת ההוראה; ברוב תבונה ובשלל של בּוֹנֻנות כ'רואות ואינן נראות' הן השכילו להוביל את הילדים ליצירת מארג הסיפורים המוצג בספר.

הילדים - חלמו, הסטודנטיות - קסמו והחלומות - התגשמו.

ד"ר עדית שר

אכסניית הלשון

תלמידי כיתות ג ו-ד
בבית הספר הדו-לשוני "דגניה" באר-שבע

המכללה האקדמית לחינוך ע"ש קיי באר-שבע

סטודנטיות להוראה:
סמר אלגעאר, אלה אלדד, בן-דוד שיר, מרסר מעליצה, סבג אסתר

צוות התכנית:
מנחה ומרכזת: ד"ר עְדית שר - אכסניית הלשון
ד"ר פכרי בסול - אכסניית הלשון
ריקי בורוכובסקי-חדד - דיקנית הסטודנטים
רקפת שחר - מרכז קורן

באר-שבע, סיוון תשע"ד - יוני 2014

בסיוע קרן נאמנות הכט וצילצר

סדר הסיפורים

סקרני הלך לאיבוד / ירדן ברלב (9) 11

الكلب الساحر-ليلى / ليلى الباز לילא אלבז (9) 13

הכלב שלי ברק / נטלי דגו (9) 15

بلاك الوفي-حنان / حنان الصانع חנאן אלצאנע (10) 17

הכלב סמרט / סירין חאג' (10) 19

براون / لونا عمر לונה עומר (9) 21

הכלב המאומץ / אוהד לב (9) 23

بياض الثلج-حلا / حلا شحادة חלא שחאדה (10) 25

הכלב שלא מוותר / אריאל רוטנברג (9) 27

الساحر / براء ابو رية בראא אבו ריה (9) 29

קט-לי האובד / אנאבל שפייזר (9) 31

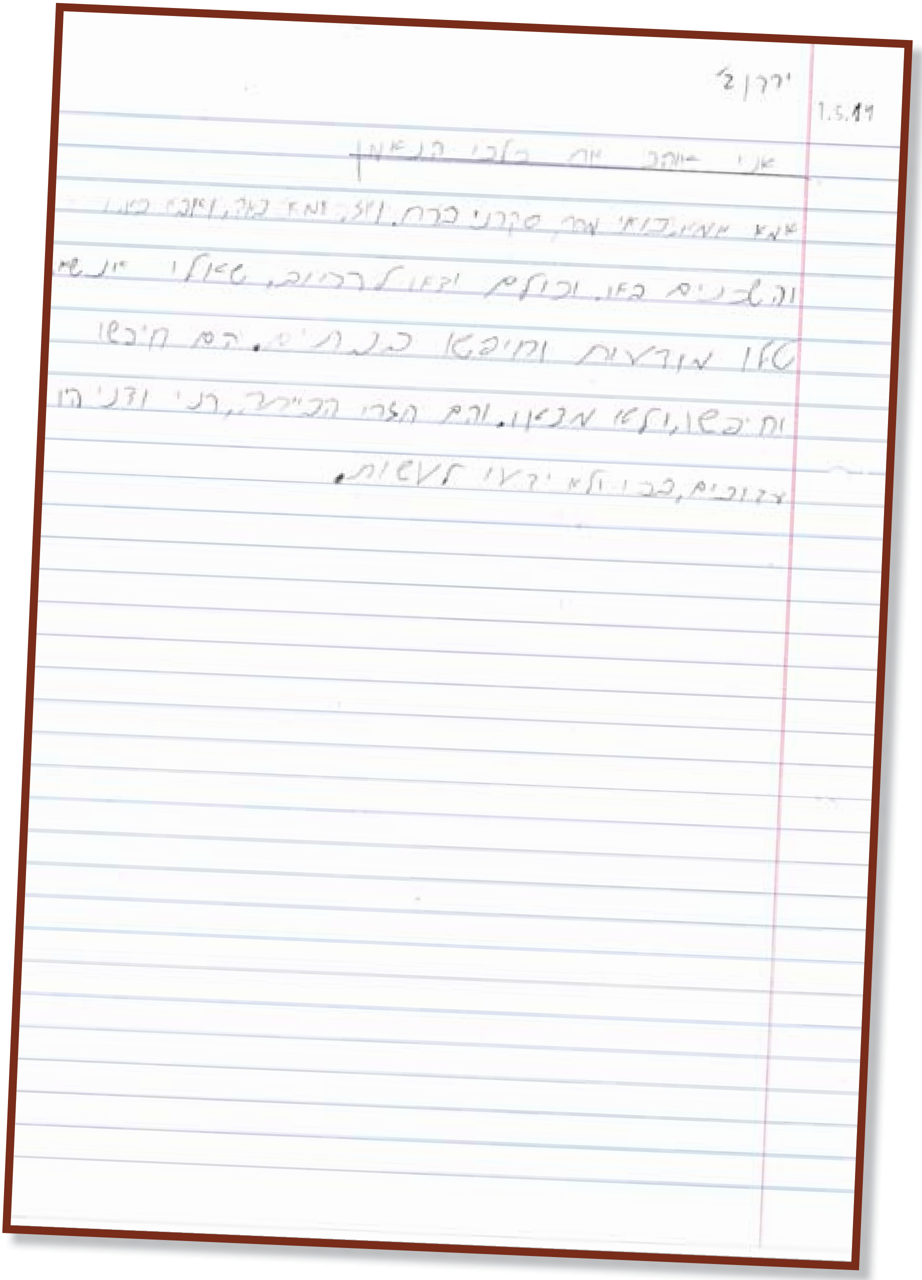

ירדן ב'

1.5.19

אני אוהב את כלבי הגזע

אבא ואימא אמרו, סקרני ברח. וזה זאת בזה, ואמני כוני

והשכנים בזו. וכולם יצאו לרחוב, שאלו

שלו אורגים ומחפשו בגנות. הם חיפשו

וחיפשו, ולא מצאו. והם הלכו הביתה, רני ודני הם

עצובים, כבר לא ידעו לעשות.

סקרני הלך לאיבוד

"דני, דני, בוא מהר! סקרני ברח" - צעק רני. דני הגיע במהירות ואמר לרני: "איזה כלב סקרן, תמיד הוא בורח ומחפש הרפתקאות." "עכשיו כל הילדים בבית היתומים ידאגו"-הוסיף רני. "חייבים למצוא אותו" - קראו שניהם יחדיו. סקרני הוא הכלב של כל הילדים, וכולם אוהבים לשחק אתו ולטפל בו. לכן מיהרו רני ודני לאסוף את כל ילדי בית-היתומים שיעזרו בחיפושים אחריו. יצאו כל הילדים וצעקו: "סקרני! סקרני!". הם חיפשו וחיפשו ולא מצאו. קראו הילדים למנהל בית היתומים שיעזור בחיפושים, הם חיפשו בכל פינה, חיפשו בגינה ולא מצאו. קראו הילדים והמנהל למטפלת, שתעזור גם היא בחיפושים, חיפשו בתוך החור, חיפשו גם בבור אך לא מצאו. קראו כולם למורה, שתעזור גם היא בחיפושים.
חיפשו בכיתות, חיפשו מתחת למיטות, אך לא מצאו. לפתע, חשבה המורה על פתרון: "אולי הוא במרתף?!". "כן כן אולי הוא במרתף" –קראו כולם. הוציאה המורה את המפתח, פתחה את הדלת, ולא ראו את סקרני. הם כמעט התייאשו וויתרו אך בדרכם החוצה מן המרתף שמעו את קולו המוכר והאהוב של כלבם. פתאום קרא רני: "הנה הוא, הנה הוא, מצאתי את סקרני!"
סקרני שכב כפוף בפינה ונביחותיו נשמעו כמו בכי, אך מיד כשראה סקרני את כולם קפץ הוא משמחה, ליקק וליטף אותם. שמחו כולם וקראו: "סקרני שוב אִתנו!" ומאז ועד היום שומרים עליו שלא יברח לשום מקום.

ירדן ברלב (9)
יוני 2014

27.3.14 ديالا خ الصف الثالث ليلى كركي

الكلب الساحر

كان ياما كان في قديم الزمان كان كلب ساحر وكل يوم كان يعرض مسرح عن سحره جميل.

وفي يوم الاحد عرض الكلب مسرح مضحك وجميل جداً والجمهور احبوا هذا الكلب. وفي يوم الاثنين وقع الكلب في مرض صعب وحزنوا الناس لأن الكلب الساحر توقف عن عرض المسارح المضحكة امام الناس. وفي يوم الثلاثاء توفي الكلب الساحر وحزن الناس كثيراً. ومرت الايام ومرت وفي احد الايام ظهر امام الناس ملاك وقال للناس: لا تقلقوا انتم والكلب الساحر ستدخلون الجنة وستفرحوا معاً.

النهاية

الكلب الساحر-ليلى

كان يا ما كان في قديم الزمان كلب حيث كان يعمل في مجال الفن. داوم الكلب على ممارسة عمله في ساعات ما بعد الظهيرة بعروضه البهلوانية المخيفة للعائلات.
ذات يوم فوجئت العائلات بتأخر العرض المسرحي المترقب وإذ بالكلب يظهر من وراء ستار المسرح على وشك السقوط وملامحه تخبرنا بحزنه الشديد فنبح بصوت خافت فتذكر الجمهور أنفسهم وهم في حالاتهم المرضية المختلفة.
مرت الأيام وذاع خبر وفاة الكلب الساحر في المدينة الجميلة التي خيم عليها الحزن أثناء لحظات.
توالت الأيام بعد وفاة الكلب الساحر, ولم تفتح أبواب المسرح أمام الجمهور الغفير لعدم إيجاد كلب بديل للكلب الراحل.
حاول المدربين في المسرح تدريب عدة كلاب لكن للأسف باءت محاولاتهم بالفشل لأن الكلب الساحر كان يفوقهم بقدراته الفنية على المسرح. فقد كان ذو جسم نحيل وطويل متشابك باللون الأبيض والأسود وسريع الحركة كالبرق.
لقد حضي الكلب الساحر قبل وفاته بمعزة وتقدير خاص من قبل سكان المدينة صغارا وكبارا, لكن هناك من برز من بينهم وهو الطفل سامي ابن السابعة لقد أحبه حبا شديدا حيث كان يجلس دوما في المقاعد الأمامية هو وبوبي في عروض الكلب الساحر المسرحية.
فكر سامي في طريقة يساعد بها أصحاب المسرح والمدربين على إيجاد كلب آخر لكي يسعد صديقه المتوفى فقام بالتبرع بكلبه بوبي.
رحب الجميع بهذه الفكرة وفرحوا.فبدأ بوبي الصغير بالسير على خطى صديقه الساحر ومارس مهنة الفن وبرع فيها.

ليلى الباز לילא אלבז (9)
יוני 2014

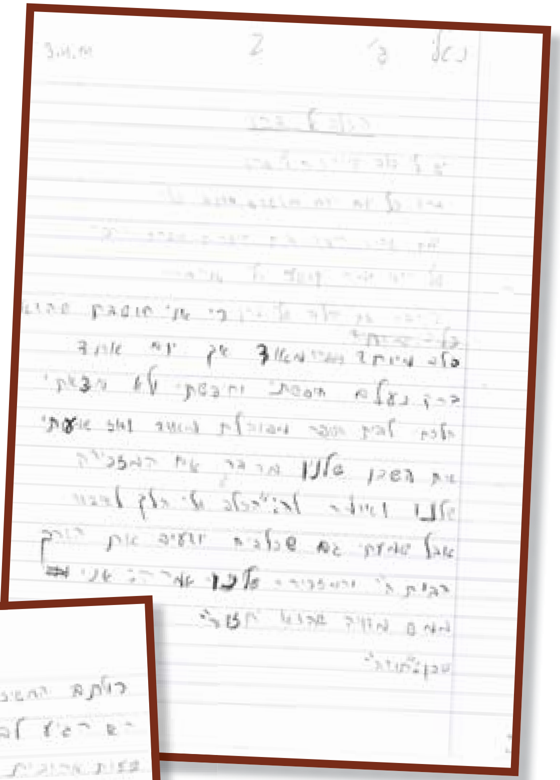

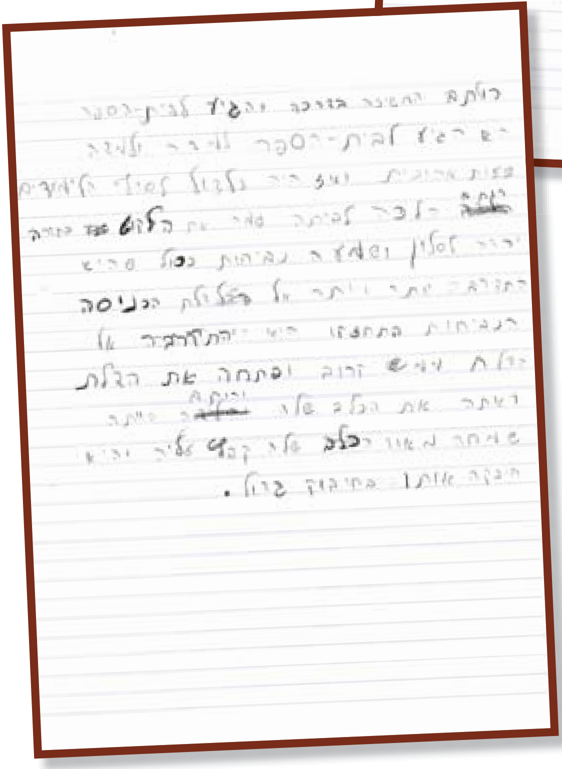

הכלב שלי ברק

קוראים לי רותם ולכלב שלי קוראים ברק.
בחרתי לקרוא לכלב בשם ברק כי ברק תמיד בא מהר כשאני קוראת לו. ברק גם בגלל שיש לו פרווה מבריקה ויש לו סימן של ברק על הגב.
כשאני חוזרת מבית הספר, ברק קופץ עליי בשמחה.
אני זוכרת שלפני חצי שנה כשהלכנו לחנות החיות ברק היה היחיד שקפץ מרוב התרגשות. מאז החלטתי שאני לא אחליף אותו באף אחד ובשום דבר בעולם.
בארוחת הערב ברק תמיד יושב מתחת לשולחן ומחכה שלמישהו ייפול אוכל ואז הוא רץ מהר מהר כדי לתפוס את האוכל שנפל על הרצפה.
להפתעתי נשארו שאריות על הרצפה בסוף הארוחה, ואז הבנתי שברק נעלם. חיפשתי וחיפשתי... חיפשתי בתוך הבית, חיפשתי בסלון, חיפשתי במטבח, חיפשתי בחצר, בחדרים ולא מצאתי את ברק בשום מקום. באותו לילה הרגשתי כל-כך בודדה ולא הצלחתי לישון. בבוקר הלכתי לבית הספר ובדרך פגשתי את מזכירת בית הספר, רותי, וסיפרתי לה שברק הלך לאיבוד.
רותי הגיבה: "שמעתי שכלבים יודעים את הדרך חזרה."
שמחתי ואמרתי: "תודה רבה".
המשכתי בדרכי והגעתי לבית הספר. למדתי כמה שעות רצופות ואז היה צלצול לסיום הלימודים. חזרתי הביתה, עליתי לחדרי כדי להניח את הילקוט ופתאום שמעתי נביחות מחוץ לדלת. זיהיתי את הנביחות ורצתי לפתוח את דלת החדר והבנתי שזה ברק!
הרמתי את ברק וחיבקתי אותו חיבוק גדול גדול.... וברק ליקק אותי בפנים והתרגש כל-כך ואמר שהוא לא ילך יותר לשום מקום בלעדיי.

נטלי דגו (9)
יוני 2014

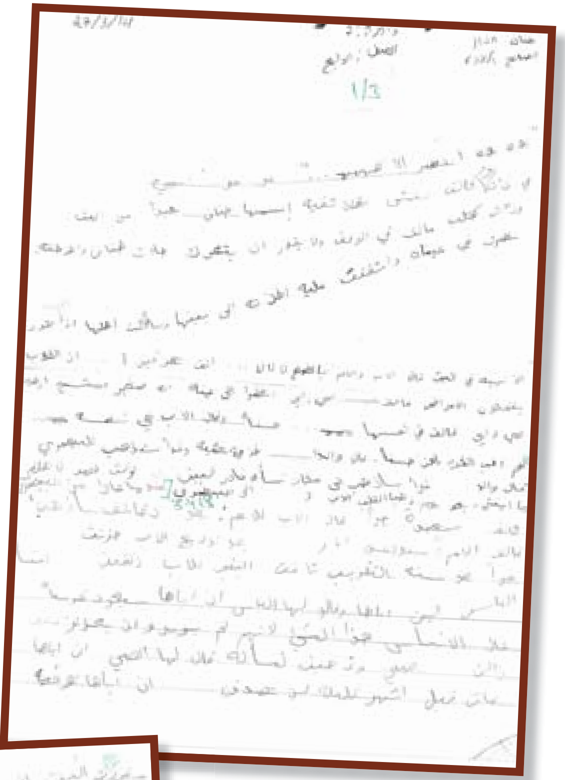

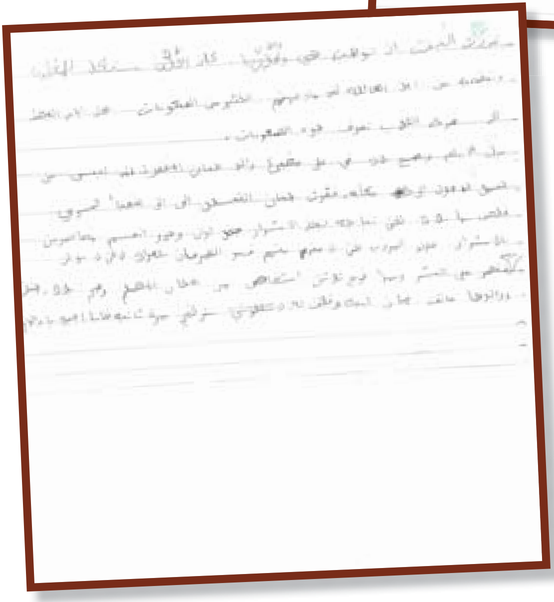

بلاك الوفي-حنان

في يوم من أيام الربيع المشمس ،كانت تتمشى حنان في أحضان الطبيعة وتقطف الأزهار الحمراء والصفراء لإهدائها لوالديها وفجأة سمعت صوت غريب يأتي من بعيد فلزمت الصمت حتى تستطيع معرفة منبع الصوت فتقدمت خطوتان وأخذت تضحك بصوت عال، وقالت: "يا إلهي ماذا فعل بنفسه هذا الكلب الصغير". فأخذت توبّخه: "ماذا ستفعل أمك حينما تراك متسخا،طبعا، ستغضب فصنيعك غير مهذب،فانتشلته من الطين بقوة بينما هو ينبح بصوت عال فقررت أن تصطحبه إلى بيتها."

وصلت حنان إلى باب البيت وفكرت: ماذا ستفعل أمي وماذا سيقول أبي، يا إلهي أنا في ورطة، وفجأة خطر ببالها أن تدخل من النافذة إلى الحمام، فدخلت واستحمت هي وصديقها بالماء والصابون كي يبدوا نظيفان. بعد أن انتهت حنان من الاستحمام قررت إخبار والديها عن ضيفهم الجديد.

اجتمعت العائلة حول المائدة فاستأذنت حنان من والديها بإخبارهما عن ما جرى معها، بدأت حنان بالحديث وقالت: "أمي... أمي... أنا أحب الكلاب أتمنى لو كان لدي كلب".

صدمت الأم وقاطعتها في حديثها- كلب! أنا لا أسمح على الإطلاق أن يشاركنا كلب في بيتنا، لم تستسلم حنان وأكملت حديثها: "إن الكلب حيوان لطيف ووفي للإنسان، فأريد أن أربيه في البيت أرجوك يا أمي...". قاطع الأب حديث حنان ثم قال: "يا حنان، نحن عائلة محافظة، ولا يمكنني الصلاة في مكان يتواجد فيه كلب...". فكرت حنان قليلا وقالت: "سنبني لك غرفة مخصصة للصلاة". فأجاب الأب: لكن عليك أن تعديني أن لا يدخل الكلب إلى غرفتي حسنا!"

قالت حنان بسرور: "أعدك ان نحسن التصرف...".

بعد أن تمكنت حنان من إقناع والدها بدأت بالتفكير في إقناع والدتها، ففكرت في نفسها وقالت: "بإمكان كلبي أن يساعدني في تنظيف البيت بسائر الأعمال، فبإمكانه أن يعيد الأغراض المبعثرة إلى مكانها الخاص، وفي ذلك الحين رأت حنان أمها وهي تقوم بتنظيف ساحة البيت فإنتهزت الفرصة لترى أمها قدرات الكلب."

أخذت حنان تنادي: "بلاك...بلاك" وهي تشير إلى دلو الماء، وقالت له: "أحضره لأمي". أمسك بلاك بالدلو على الفور وناوله لوالدة حنان. دهشت أم حنان وقالت له ضاحكة: "أشكرك أيها الكلب الذكي" وإلتفتت إلى حنان وقالت: "أحسنت صنيعا بإحضارك الكلب الى البيت، وأنا أوافق قرار أباك وأسمح ل كان تجعلي بلاك صديقا لك وللعائلة".

حنان الصانع חנאן אלצאנע (10)
יוני 2014

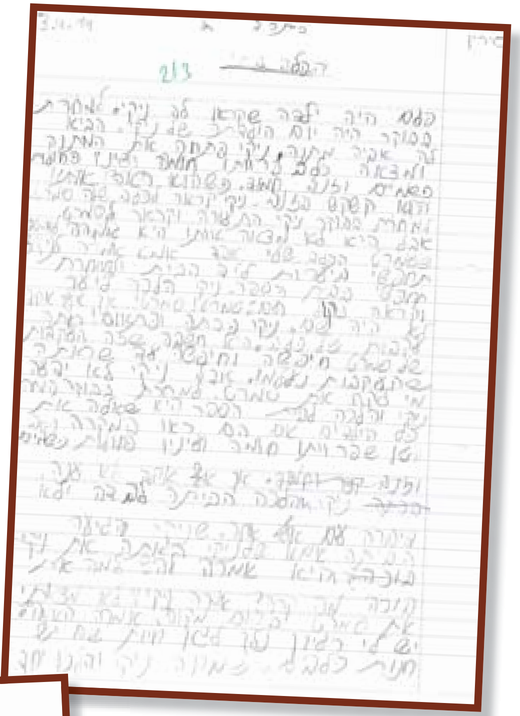

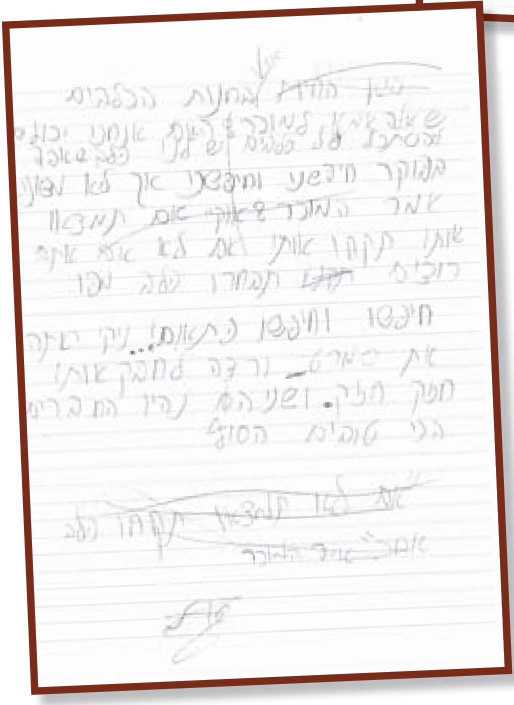

הכלב סמרט

"יום הולדת שמח ניקי" אמרה אימא. הבאתי לך מתנה אני מקווה שתאהבי אותה".
ניקי פתחה את המתנה ולנגד עיניה ראתה כלב שפרוותו חומה, עיניו כחולות כשמים, אפו ככפתור וזנבו מקשקש משמחה.
"סמרט סמרט זה שְמך!"
למחרת התעוררה ניקי וקראה בקול רם:"סמרט סמרט!" אך הוא לא ענה.
"אימא"! קראה ניקי ואמרה:"סמרט אבד אני לא מוצאת אותו"
"חפשי בין העצים וליד בית הספר" אמרה אימא. יצאה ניקי לחפש בין העצים, "סמרט! סמרט!" קראה ניקי אך הוא לא ענה. ניקי בכתה וכמעט איבדה תקווה. לפתע ניקי ראתה עקבות של כלב וקיוותה שאלה העקבות של סמרט. ניקי הלכה אחריהם אך פתאום... הם נעלמו! ניקי התעצבה ורצה הביתה. למחרת בבוקר בבית הספר שאלה ניקי את כל חבריה לכיתה אם במקרה הם ראו כלב שפרוותו חומה, עיניו כחולות כשמים ואפו ככפתור, אך לצערה אף אחד לא ראה. חזרה ניקי הביתה ולא הוציאה הגה. כעבור שעתיים בבית ניקי פרצה בבכי, ניגשה אימא לניקי ושאלה אותה: "מדוע את בוכה?"
"אני לא מוצאת את סמרט בשום מקום" אמרה ניקי. יש לי רעיון! נלך לחנות להגנת החיות"
"רעיון מצוין אימא בואי עכשיו!" בחנות להגנת החיות שאלה אימא של ניקי את המוכר: "האם אנו יכולות להסתכל על הכלבים? יש לנו כלב שאבד, שפרוותו חומה, עיניו כחולות כשמים ואפו ככפתור האם יש לך כלב כזה בחנות?"
"יתכן שתמצאו כלב העונה לתיאור זה. אם לא תמצאו תיקחו כלב אחר" אמר המוכר.
הן חיפשו בכל החנות, הן ראו כלבים רבים יפים וחמודים אך ניקי רצתה רק את סמרט.
פתאום... ניקי ראתה את סמרט ורצה לחבק אותו חזק חזק ושניהם חזרו להיות החברים הטובים ביותר.

סירין חאג' (10)
יוני 2014

لونا

29.5.14

~~في يوم~~

في يوم من ايام الربيع خرجت للتجول في
خارج البيت. كنت في طريقي لبيت صديقتي فسمعت
فجأة صوت انين صادر من الاعشاب فاقتربت
لأبصر الصوت فما وجدت؟ وجدت جرواً صغيراً
مجروحاً. وعندما رأيته كان يرتجف من الخوف
وكان لونه بني كلون التراب وعينيه زرقاوان
كالسماء الصافية، وعندما احتضنته شعر
الكلب براحة واخذته الى البيت وعندما فتحت
الباب سألت امي: ما هذا فقلت لها انه
جرو!"

براون

في يوم من ايام الربيع, خرجت للتجول خارج البيت. كنت في طريقي لبيت صديقي, فسمعت فجأة صوت أنين صادر من الاعشاب. فاقتربت نحو مصدر الصوتِ فما وجدت؟ وجدت جرواً صغيراً مجروحاً. وعندما رأيته كان يرتعش من الخوف وكان لونه بني كلون التراب, وعيناه زرقاوان كالسماء الصافية, وعندما امسكته شعر الكلب بالراحة. اخذته الى البيت وعندما فتحت الباب, سألتني امي "ما هذا الذي بين يديك ؟" فأجبتها قائلا "انه جرو صغير مجروح! انه يحتاج للمساعدة ,امي انت طبيبة .ارجوك افحصيه. ارجوك افحصيه !انت تعرفين ان الجرح مؤلم!"

فسكتت امي لوهلة وقالت "حسنا, سأعالجه ولكن بعد ان يشفى, سنعيده الى الشارع." وافقت على اقتراح امي.

سميته "براون " لان لونه بني , كلون التراب.

شفي "براون " من جروحه, واصبح يزداد قوة. لقد اصبح "براون" صديقي المفضل , يحزن لحزني ويفرح لفرحي. كل يوم عندما اعود من المدرسة, اجد "براون" بانتظاري حتى نلعب معا.

وذات يوم, عدت كالعادة من المدرسة ولكن هذه المرة لم اجد "براون" في انتظاري بل امي فقالت لي" يا عزيزي, لا تبحث عن "براون" لان اباك اخده لمأوى للكلاب المتشردة, انه في مكان محفوظ! لا تنسى انك وعدتني بان ترجعه الى مكان وجوده, وهو الان في مكان اكثر امان."

صدمت بهذا الخبر, وحزنت لفراقي صديقي فانا حتى لم اودعه .وظلت صورة "براون" لا تفارقني ابدا.

لونا عمر לונה עומר (9)
יוני 2014

1.5.14

הכלב הקטנטן שובה לב

בחופשת הקיץ שעברה אני ואמי

~~[illegible]~~ ונסענו

כשהגענו הבחנו הבחנו ביתום

לפתע חיה מוזרה עם רגלים מהר מאוד. 85

לא ידעתי איזה חיה זו כי היא רצה

בסיבובים וניסיתי לעצור אותה אבל

לא הצלחתי. אני ואמא יצאנו לבריכה

והיא ברחה. רדפנו אחריה. רץ שם

אמא תפסה אותה. לפתע היא נשכה

כלבה. אמא עוד רצתה לגרש את הכלבה

ואז יצא בחוש לה שאיר אותה. אמא לא הסכימה

ואבא שוב בא חנן ואמר: לא את הכלבה נוציא

קטנה ויפה עם נקודות שחורות ולבנות

בבקשה אמא ואבא הסכימו הם לקחו אותו

לבית ועכשיו קראו לה הכלב. סוף

הכלב המאומץ

בחופשת הקיץ שעברה אני ואִמי ארזנו מזוודות ונסענו לבית המלון בתל-אביב. כעבור שעתיים הגענו לבית המלון פרקנו את המזוודות ופתאום קפצה מן המזוודה חיה שרצה מהר מאוד. היא רצה בסיבובים מתמשכים עד שנהייתה לי סחרחורת מרוב המהירות, ומרוב מהירותה לא הצלחתי לזהות אותה. ניסיתי לתפוס אותה אך היא ברחה לי כל הזמן. רדפתי אחריה לשירותים ולא הצלחתי לעצור אותה. פתאום הבחנתי שהדלת נשארה פתוחה והחיה ברחה. רדפנו אחריה אני ואִמי ולא הצלחנו לתפוס אותה. באותו הרגע ראה את החיה המהירה השומר וגם הוא הצטרף למרדף. התפזרנו וכל אחד חיפש בכיוון אחר. החיה רצה רצה ורצה עד שנתקעה בקיר ולא הצליחה להמשיך לברוח. תפסנו אותה יחד וגילינו שזו כלבה. אימא מיד רצתה לגרש אותה אך ביקשתי להשאירה. אימא לא הסכימה עד שהתחננתי ואמרתי: "תראי איזו כלבה היא כל כך חמודה ויפה - עם נקודות שחורות ולבנות - והזנב שלה מתנועע בעדינות, בבקשה אימא אני יכול לקחת אותה אליי? בסופו של דבר אימא הסכימה ולקחנו אותה אתנו לבאר-שבע. החלטנו לקרוא לה מיקה ומאז ועד היום היא הכלבה המאומצת שלנו.

סוף.

אוהד לב (9)

יוני 2014

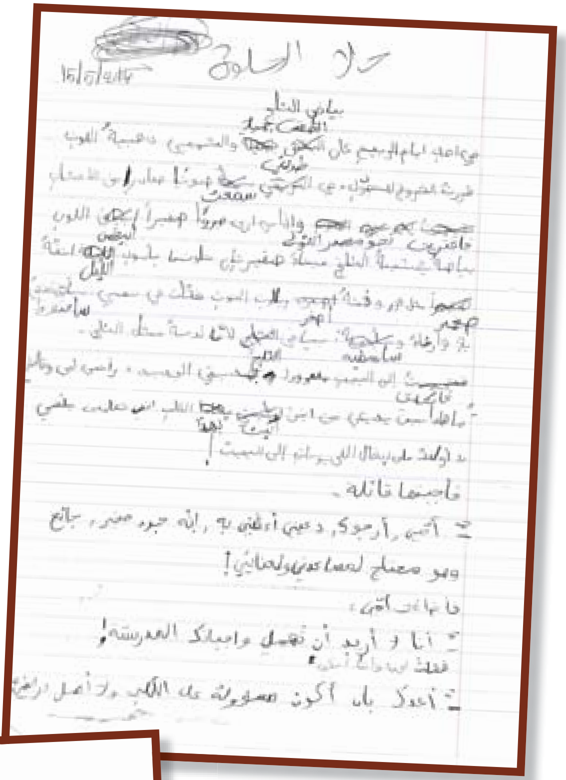

[illegible]

فأجبتها قائلة:

- أرجوك، أرجوك، دعيني أعتني به، إنه جرو صغير، جائع

وهو محتاج لمساعدتي ولحناني!

فأجابت أمي:

- أنا لا أريد أن تهمل واجباتك المدرسية!

- أعدك بأن أكون مسؤولة عن الكلب ولا أهمل [illegible]

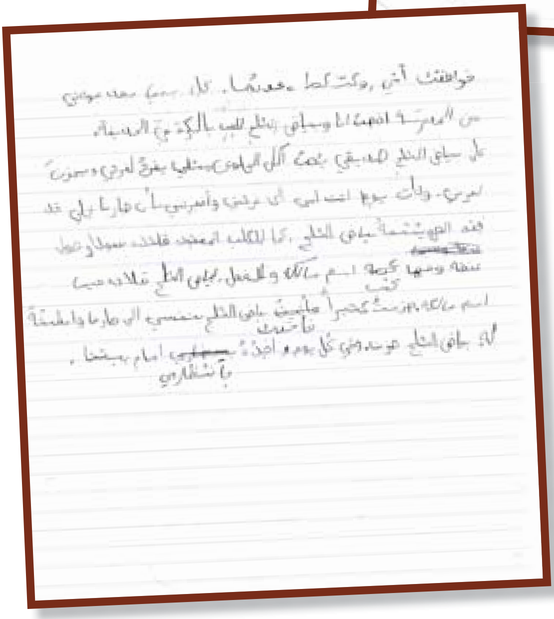

[illegible]

بياض الثلج-حلا

في أحد أيام الربيع كان الطقس جميلا، والشمس ذهبية اللون فقررت الخروج للتجول.
في طريقي بدأت أسمع حفيفا قويا، فاقتربت نحو مصدر الصوت وإذ بي أرى جروا صغيرا أبيض كالثلج ،ذو عينان صغيرتان قد تلونتا بالأسود الليلي، أنفه مثل الزر وفمه صغير بلون التوت ،فقلت في نفسي: "سأحتفظ به ،وأرعاه وسأطلق عليه أسم بياض الثلج لان لونه يشبه الثلج." فاتجهت إلى البيت مسرورة بصديقي الجديد، فرأتني أمي وقالت لي: "ما هذا الذي بين يديكي ومن أين أتيت بهذا الكلب، أنتي تعلمين بأنني لا أوافق على دخول الحيوانات الي البيتّ!" فأجبتها قائلة : "أمي أرجوكِ دعيني أعتني به إنه جرو صغير جائع وهو محتاج لمساعدتي وعنايتي!"
فقالت أمي: "أنا لا أريد أن تهملي واجباتك المدرسية وتضيع وقتك مع هذا الحيوان!"
فقلت لها باكية: "أعدك بأن أكون مسئولة عن الكلب وأن لا أهمل دروسي". فوافقت أمي وأنا قمت بالوفاء بوعدي.
كنت كل يوم بعد عودتي الي البيت من المدرسة أذهب أنا وبياض الثلج للعب بالكرة في الحديقة، لقد كان بياض الثلج صديقي يحب أكل الحلوى مثلي ، يفرح لفرحي ويحزن لحزني.
وذات يوم، أتت أمي الى غرفتي وأخبرتني بأن جارنا علي قد فقد جروه وهو يشبه بياض الثلج كما للكلب المفقود فروة سوداء حول عنقه وفيها كتب اسم مالكه ، وبالفعل لبياض الثلج فروة فيها اسم مالكه.
حزنت كثيرا ولكنني أرجعت بياض الثلج لمالكه الحقيقي ولكن بياض الثلج لم يتخلى عني وكان وفيا فقد كان ينتظرني دوما أمام باب بيتنا.

حلا شحادة חלא שחאדה (10)
יוני 2014

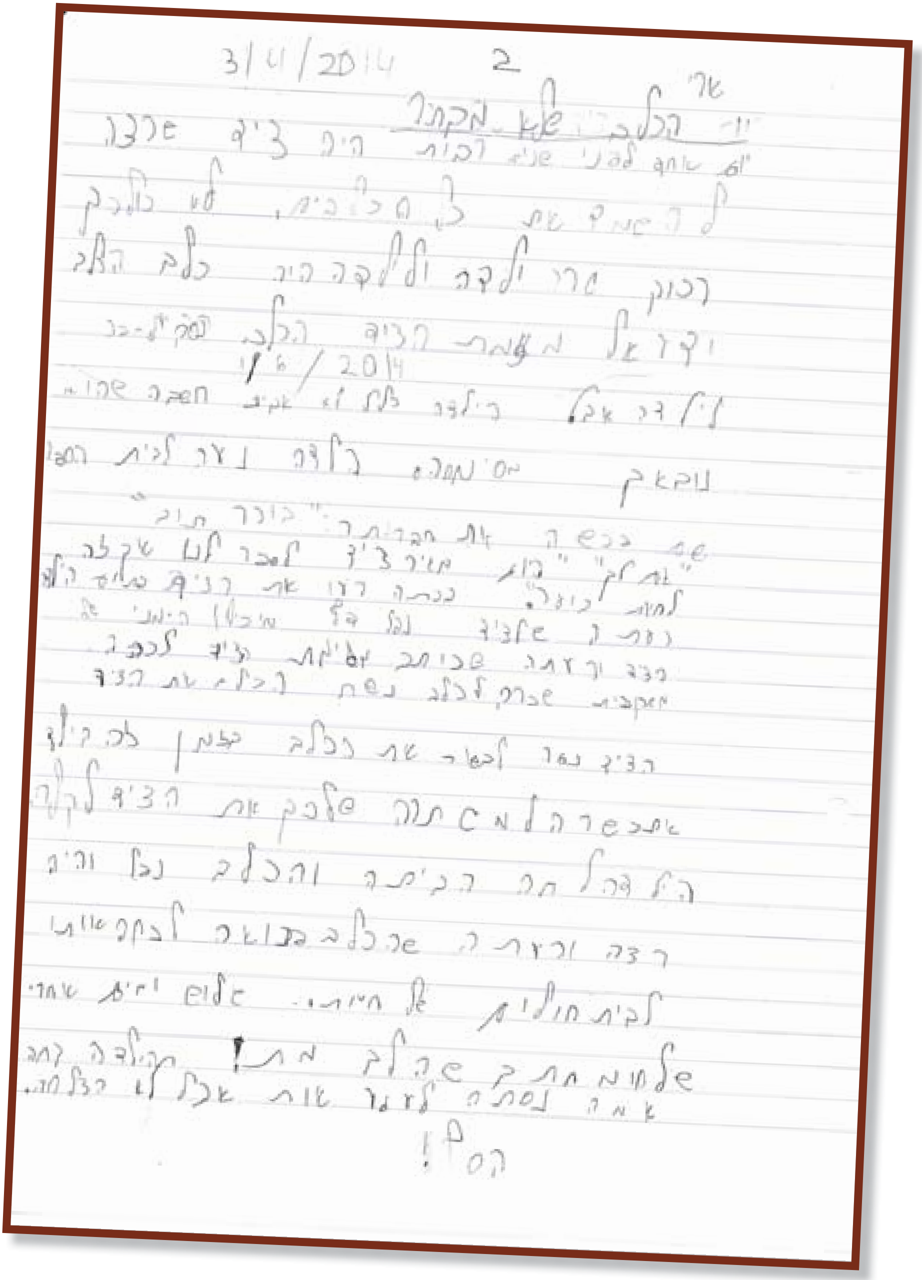
3/11/2014 2

שרי

יומן הכלב שלא מקבל

יום אחד לפני שנים רבות היה צייד שרצה

להשמיד את הכלבים, לא כולם

רק שני ילדה וילדה היה כלב הגדל

ויצאו לשמור היה הכלב [illegible]

1/6/2014

ניר די אבל הילדה לא זו אוהבת חברה שהוא

נובאק יום חמישי הילדה נער לבית הספר

שם פגשה את חברתה: "בוקר טוב"

"חביבה" "בוא" יחד צייד לפגוע לנו שקלה

להגיע "כולה". כבתה רדו את הציד במוט הגלגל

רבה שלציד נפל פצע מהכיסא הימני

רבה ורצתה שכיתתה [illegible] הציד לכבה

ואמביה שברה לכלב נשך הבלים את הציד

הצייד נגמר לנשך את הכלב בזמן לא רוצה

אחר הכלב מת שלכן את הצייד לקבר

היא חגה תה הבית והכלב נפל והיה

רבה ורצתה שהכלב בבוקר לבקר אותו

לבית חולים של חיות. אלום ימים אחרי

שלמה חמק שהכלב מת! הילדה רצה

אמה נסתה לעזור אבל לא הצליחה.

הסוף!

הכלב שלא מוותר

לפני חמש שנים חי צייד שרצה להשמיד את כל הכלבים. לא כל כך רחוק חיה ילדה ששמה היה גאיה. לגאיה היה כלב ששמו בּוֹלְתְ. בּוֹלְתְ ידע על מזימתו של הצייד. הוא ניסה לספר לגאיה בנביחות, אך היא כלל לא הבינה. בבוקר שלמחרת גאיה הלכה לבית הספר שם פגשה את חברותיה: "בוקר טוב" אמרה גאיה, "גם לך" ענו לה. "שמעת שצייד מגיע לספר לנו על חייו?"
כשהגיעו הילדים לכיתה הם ראו את הצייד. פתאום ראתה גאיה פתק שנפל מכיסו של הצייד. התגנבה גאיה ולקחה את הפתק. היא קראה את מזימתו של הצייד. הוציאה גאיה משרוקית שקראה לבּוֹלְתְ. הגיע בּוֹלְתְ ונשך את הצייד. ניסה הצייד לתפוס את הכלב ובזמן זה גאיה התקשרה למשטרה. השוטרים עצרו את הצייד. בדרך הביתה בּוֹלְתְ נפל. גאיה שמה לב שהוא נפצע היא מיד שלחה אותו לבית חולים לחיות. שלושה ימים לאחר מכן הוא

מת.

אריאל רוטנברג (9)

יוני 2014

الساحر

"توقفا, انتما تؤلمانه! انه صغير لا حول له ولاقوه!"
فأجابني احد الاولاد "ان اردت اخده, اعطنا ما لديك من نقود!"
فأخرجت كل ما عندي واعطيته لمجموعة الاولاد المشاغبة.
امسكته بلطف لأنه كان مجروحا, واسرعت به نحو البيت فاختلست الدخول لغرفتي وشرعت في مداوة جروحه.
لقد كان جروا صغير الحجم, رمادي اللون, عيناه سوداوان تغطيهما غشاوة بيضاء على جبينه, كان يحرك اذناه كلما سمع ضجة تقترب من باب غرفتي لذلك سميته "الساحر" فحاسة السمع لديه تساعدني كي اقوم بتخبئته لا نني لم استشر والدي بالآمر.
ومرت الايام وصديقي الجديد في غرفتي مختبئ, اجلب له الاكل كلما جاع, اضعه في محفظتي كلما ذهبت الى المدرسة. لقد كان "الساحا" جروا ذكيا, لا يصدر صوتا في القسم.
ولكن وقع ما لم يكن في البال, جلبت المعلمة قطة للدراسة عليها, فقفز "الساحا" من مخبئه .فغضبت المعلمة واستدعت والدي.
غضبا والدي كثيرا وعاقبني بعدم الخروج من غرفتي الا للأكل.
اما "الساحا" فقد ظل كل يوم ينتظرني امام باب منزلنا حتى نذهب معا الى المدرسة ولكن هذه المرة لا يدخل معي الى القسم.

براء ابو رية בראאא אבו ריא (9)
יוני 2014

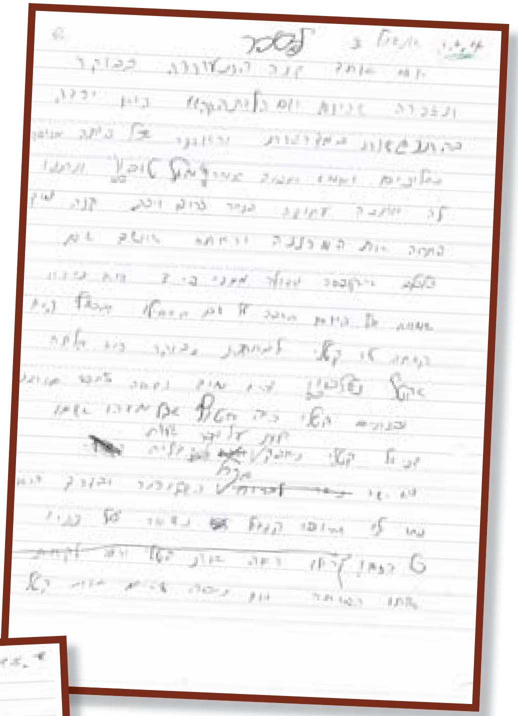

לספר

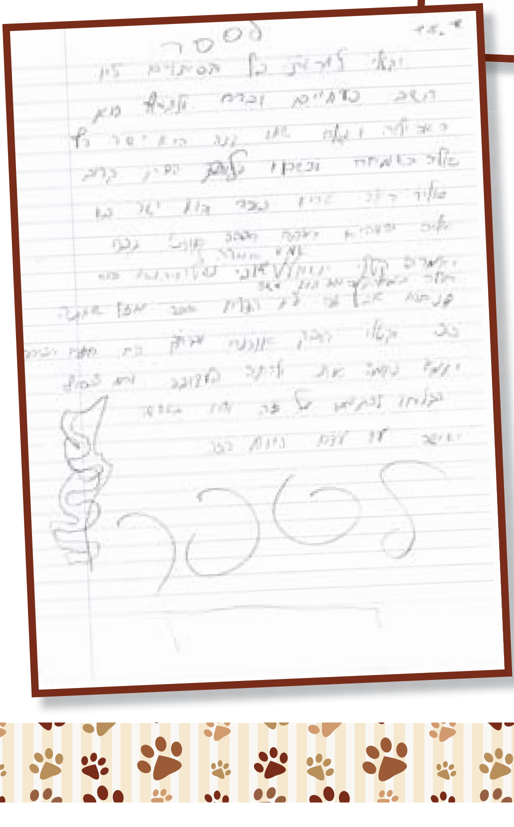

לספר

לספר

קט-לי האובד

"מזל טוב דנה" דנה התעוררה בבהלה וראתה קופסה גדולה עטופה בנייר זהוב ויפה. חשבה דנה לעצמה מה יש שם בפנים? אולי יש שם אופניים?! אולי זה קורקינט?! אבל לאחר רגע החליטה לפתוח את הקופסה ולהפתעתה קפץ כלבלב קטן שהקופסה גדולה ממנו פי שלושה. דנה חייכה והחליטה לקרוא לו קט-לי. אתם יודעים למה?

כל יום הם שיחקו וכל לילה הם הלכו לישון יחד. יום אחד היא קמה ורצתה לשחק עם קט-לי וקט-לי לא בא... קט-לי! קט-לי! קראה דנה ובפעם הראשונה מזה חודשים היה שקט; היא הסתכלה סביבה, הסתכלה בכל הבית, יצאה לחצר וקט-לי פשוט נעלם.

בינתיים קטלי היה חטוף אצל דניאל. קט-לי נאבק, יבב ניסה להשתחרר ולא הצליח הוא ניסה שוב ושוב ושוב ושוב ושוב...

בחצר דנה חיפשה בכל מקום; הרימה את הכיסאות ואת הפח אבל ללא הועיל. היא חשבה לעצמה מי יודע איפה קט-לי אולי קרה לו משהו...

לאחר ניסיונות רבים קט-לי הצליח ורץ הביתה. בדרך הוא פגש ילד שחיוכו הגדול נשאר על פניו כל הזמן...

דנה חיפשה שעות רבות בכל מקום ולא מצאה את קט-לי היא התעצבה אל לִבה. טרר טרר מי זה אמרה דנה וענתה לטלפון "דנה קניתי לנו כרטיסים להצגה טובה שכבר מזמן רצית לראות בואי הביתה צריך לצאת!" "אבל אימא מה עם קט-לי אני מוכרחה להמשיך לחפש אותו" ו...

הילד ראה את קט-לי וקרא: "כלב כלב בוא אִתי בוא" קט-לי הסתובב והמשיך לרוץ. כלב כלב בוא אלי אבל קט-לי היה נחוש בדעתו והגביר את ריצתו...

אימא התעקשה: "דנה! ההצגה יפה מאוד תמיד חיכית לראות אותה, קט-לי לא יברח".

"אימא די!"

הב הב! הב הב! דנה הסתובבה אל עבר הקול והיא לא האמינה למראה עיניה. נחשו מה היא ראתה?!

זה היה קט-לי!!! היא מיד התנפלה עליו בחיבוק רחב ידיים.

ובבית דנה אמרה:"אימא בואי, עכשיו אפשר ללכת להצגה יחד עם קט-לי".

אנאבל שפייזר (9)
יוני 2014

woof